

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 10. ožujka 2021. [\[Multimedia\]](#)

Apostolski pohod Iraku

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Gospodin mi je proteklih dana dao posjetiti Irak, ostvarivši tako plan svetoga Ivana Pavla II. Nikada nijedan papa nije bio u zemlji Abrahamovoj; Bog je u svojoj providnosti htio da to bude sada kao znak nade nakon godina rata i terorizma i za vrijeme teške pandemije.

Nakon ovog posjeta duša mi je ispunjena zahvalnošću. Zahvalnošću Bogu i svima koji su to omogućili: Predsjedniku Republike i iračkoj Vladi; patrijarsima i biskupima u zemlji, zajedno sa svim služiteljima i vjernicima pojedinih Crkava; vjerskim vlastima, počevši od velikog ajatolaha Al-Sistani s kojim sam imao nezaboravan susret u njegovoj rezidenciji u Najafu.

Snažno sam osjećao pokornički duh ovog hodočašća: nisam mogao pristupiti tom izmučenom narodu, toj mučeničkoj Crkvi, a da na sebe, u ime Katoličke crkve, ne uzmem križ koji oni nose godinama; veliki križ, nalik onom postavljenom na ulazu u Qaraqosh. Osjetio sam to na poseban način vidjevši još uvijek otvorene rane razaranja, a još više susrećući i slušajući svjedoke koji su preživjeli nasilje, progon, izgnanstvo... Istodobno sam oko sebe vidio radost zbog dolaska Kristova glasnika; vidio sam nadu otvaranja obzorju mira i bratstva, sažetog u Isusovim riječima koje su bile geslo tog pohoda: »Svi ste vi braća« (Mt 23, 8). Tu sam nadu pronašao u govoru Predsjednika Republike, našao sam je u mnogim pozdravima i svjedočenjima, u pjesmama i gestama ljudi. Čitao sam je na ozarenim licima mladih i u živahnim očima starijih osoba. Ljudi su po pet sati čekali Papu, na nogama...; i žene s djecom u naručju... Čekali su, a u njihovim očima se zrcalila nada.

Irački narod ima pravo živjeti u miru, ima pravo ponovno otkriti dostojanstvo koje mu pripada. Njegovi vjerski i kulturni korijeni sežu tisućama godina unatrag: Mezopotamija je kolijevka civilizacije; Bagdad je kroz povijest bio grad od primarne važnosti, koji je stoljećima bio domaćinom najbogatije knjižnice na svijetu. A što ju je uništilo? Rat. Rat je uvijek čudovište koje

se, kako se epohe mijenjaju, preobražava i nastavlja proždirati čovječanstvo. Ali odgovor na rat nije još jedan rat, odgovor na oružje ne predstavljaju druga oružja. I pitao sam se: tko je prodavao oružje teroristima? Tko to danas prodaje oružje teroristima koji vrše pokolje u drugim dijelovima svijeta, sjetimo se Afrike na primjer? To je pitanje na koje bih želio da netko odgovori. *Odgovor nije rat, odgovor je bratstvo.* To je izazov za Irak, ali ne samo za Irak: bratstvo – to je izazov za mnoge krajeve u kojima vladaju sukobi i, u konačnici, izazov za čitav svijet. Hoćemo li znati gajiti bratoljublje među nama, stvoriti kulturu bratstva? Ili ćemo nastaviti logikom koju je započeo Kajin, a to je rat? Bratstvo, bratstvo.

Zbog toga smo se susreli i molili, kršćani i muslimani, s predstavnicima drugih religija u Uru, gdje je Abraham prije otprilike četiri tisuće godina primio Božji poziv. Abraham je otac u vjeri jer je slušao Božji glas koji mu je obećao potomstvo, sve je napustio i pošao. Bog je vjeran svojim obećanjima i dan-danas vodi naše korake mira, vodi korake onih koji kroče Zemljom pogleda uprta u Nebo. A u Uru, dok smo zajedno stajali pod onim vedrim nebom, istim nebom na kojem otac Abraham vidio nas, svoje potomstvo, činilo se da je u našim srcima opet razlegle one riječi: *Svi ste vi braća.*

Poruka bratstva stigla je s crkvenog susreta u siro-katoličkoj katedrali u Bagdadu, gdje je 2010. godine tijekom misnog slavlja ubijeno četrdeset i osmero ljudi, među kojima i dvojica svećenika. Crkva u Iraku je mučenička Crkva i u tom hramu, koji nosi u kamenu uklesan spomen na te mučenike, odjeknula je radost susreta: moja zadivljenost što sam među njima stopila se s njihovom radošću što imaju Papu kraj sebe.

Poruku bratstva odaslali smo iz Mosula i Qaraqosha, na rijeci Tigris, kod ruševina drevne Ninive. Okupacija ISIL-a nagnala je na bijeg na tisuće i tisuće stanovnika, uključujući mnoge kršćane različitih vjeroispovijesti i druge progonjene manjine, posebno jezide. Drevni identitet tih gradova je uništen. Sada se ulaže velike napore u obnovu; muslimani pozivaju kršćane da se vrate i zajedno obnavljaju crkve i džamije. Tamo vlada bratstvo. I nastavimo, molim vas, moliti za ovu našu teško kušanu braću i sestre da smognu snage krenuti ispočetka. I razmišljajući o mnogim Iračanima koji su emigrirali želim im reći: ostavili ste sve, poput Abrahama; poput njega čuvajte vjeru i nadu i budite tvorci prijateljstva i bratstva gdje god se nalazili. I, ako možete, vratite se.

Poruka bratstva upućena je s dva euharistijska slavlja: onog u Bagdadu, slavljenog po kaldejskom obredu, i onog u Erbilu, gradu u kojem su me primili Predsjednik regije i premijer, vlasti – zahvaljujem tolikima koji su me došli pozdraviti – a lijepo sam primljen i od puka. Nada Abrahama i njegovih potomaka ostvarila se u otajstvu koje smo slavili, u Isusu, Sinu kojega Bog Otac nije poštudio, nego ga je dao za spas svijetu: On nam je svojom smrću i uskrснуćem omogućio prijelaz u Obećanu zemlju, u novi život gdje će suze biti otrte, rane zacijeljene, a braća pomirena.

Draga braćo i sestre, zahvaljujmo Bogu za ovaj povijesni posjet i nastavimo moliti za tu zemlju i za Bliski Istok. U Iraku, usprkos zaglušujućoj buci razaranja i oružja, palme, taj simbol te zemlje i

njezine nade, i dalje rastu i donose plodove. Tako je i s bratstvom: nije bučno, ali je plodonosno i pomaže rasti. Neka Bog, koji je mir, podari budućnost bratstva Iraku, Bliskom Istoku i čitavome svijetu!